

Son môi và Anh

Tôi ghét những thỏi son, chính xác là như vậy nhưng đó là tôi của thời điểm 3 năm trước.

Hồi đó, tôi không ăn vận được đẹp như bây giờ, hồi đó khi là cô sinh viên năm thứ 3 tôi vẫn khoác cho mình những bộ cánh đơn giản, thoải mái và có phần quê mùa. Đôi khi tôi còn xem thường mình bằng cách xỏ đôi dép tổ ong huyền thoại lên giảng đường đại học. Không như những cô bạn gái xinh xắn khác, tôi chẳng thích tô điểm cho khuôn mặt mình bằng những thỏi son hay kem trang điểm, vì tôi yêu thích sự mộc mạc và vẻ ngoài tự nhiên.

Tôi còn nhớ mùa đông năm ấy, cơn mưa phùn đầu mùa kèm theo những cơn gió mùa đông rét mướt; tôi co ro bên chiếc giường đơn của kí túc xá phát hờn vì chứng bệnh kinh niên của mình. Da tôi bắt đầu trở nên khô sần vì tiết trời thay đổi, bàn chân đã có dấu hiệu của nứt nẻ kèm theo việc đi lại khó khăn vì gót chân đau nhức. Đôi môi khô cũng trở nên nứt nẻ, nhìn mình vào gương tôi thấy mình trở nên tệ hại quá thế.

Đó là mùa đông đầu tiên tôi sắm cho mình thỏi son trong ngưỡng đầu cuộc đời, nhưng thỏi son ấy chỉ là một thỏi son đơn giản, nó chỉ có chức năng dưỡng là chính. Nó chẳng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, đôi môi tôi vẫn khô và nứt nẻ giữa những màu sắc rực rỡ của hàng ngàn đôi môi khoe sắc bên cạnh. Tôi chẳng quan tâm nhiều đến việc ấy, rồi mùa đông cũng qua, tôi lại trở về cô sinh viên với chiếc áo phông đơn giản, chiếc túi xách nhỏ chỉ chứa một quyển vở duy nhất và đôi khi sơ sài lại xỏ đôi dép tổ ong lên giảng đường cùng nhóm bạn.

Rồi thì tôi ra trường, những vấp vấp đầu đời khiến tôi thay đổi. Tôi ghét những kẻ với cái suy nghĩ thực dụng, những kẻ chỉ biết đến cái ngoại hình bắt mắt, những kẻ ham sắc với đôi mắt như nhìn thấu tâm can với người đối diện. Từ một đứa con gái bình thường, tôi chẳng biết mình đã trải qua và thay đổi như thế nào. Tôi cắt phăng mái tóc dài đen mượt, nhuộm màu nâu đỏ rực rỡ, tôi sắm cho mình những bộ cánh trên người chẳng thể nào gọi cảm hơn, rồi thì tôi học trang điểm học cách biến mình trở thành một con người khác. Những thỏi son bắt đầu xuất hiện, từ màu sắc nhẹ nhàng đến những gam màu nổi bật, đôi khi cũng xuất hiện gam màu trầm. Tôi thay đổi màu son liên tục,

miễn nó theo thứ cảm xúc mỗi ngày tôi phải đổi mặt. Một ngày bình thường, tôi sẽ ăn vận đơn giản trang điểm nhẹ nhàng cùng màu son hồng cánh sen kiểu diễm, nhưng có những ngày tôi khiến mình trở thành một quý cô sexy với màu son đỏ và những bộ cánh bắt mắt nhất có thể. Nói cách khác, tôi biến mình theo tính chất công việc nhưng ở một góc độ nào đó sâu thẳm trong tim vì tôi thấy mình cô đơn và trống trải. Hàng ngày tôi đối mặt với nhiều kiểu người, nhiều đôi mắt dò xét và vô vàn cung bậc cảm xúc phức tạp. Tôi trở nên gượng gạo trong những nụ cười giả tạo, những cái bắt tay nồng nhiệt và những ánh nhìn trơ trẽn của bao con người. Tôi trở về căn phòng trọ của mình mỗi khi màn đêm đã buông xuống, tôi gột rửa những lớp phấn dầy, tôi cởi bỏ những bộ cánh rực rỡ. Chỉ có khoảng thời gian ít ỏi đó mới khiến tôi cảm giác bình an và nhẹ nhàng nhất có thể. Có một điều chẳng bao giờ tôi thấy mình thay đổi, đó là tôi thích sự thoải mái nhưng có một điều tôi phải thừa nhận rằng cuộc sống này quá khốc liệt để biến tôi trở thành con người khác. Về phòng tôi lại là tôi của ngày xưa, tôi vẫn chọn cho mình chiếc dép tổ ong để đi lại trong nhà thay cho những đôi cao gót kiêu kỳ. Tóc sẽ bôi cao lên kèm theo chiếc băng đô để đảm bảo những lọn tóc không thể lòa xòa vào khuôn mặt, tôi sẽ mở nhạc nhẹ nhàng ở chế độ một bài và bắt đầu nấu bữa tối của mình. Khuôn mặt tôi sẽ trở nên bình yên trong khoảng thời gian ít ỏi ấy, đôi khi tôi tự mĩa mai mình nếu có đủ điều kiện tôi chỉ cần một chú chó, một không gian nhỏ của riêng tôi và sống hết chẳng đời còn lại. Nhưng quay về thực tại, đồng lương ít ỏi chỉ đủ cho tôi trang trải qua ngày và tô vẽ thêm cho ngoại hình chút ít. Cuộc đời tôi sẽ tiếp nối những chuỗi ngày như vậy nếu như tôi không gặp anh. Ngày đầu tiên gặp anh, tôi hồ hững như những con người mà trước đó tôi từng quen biết, chỉ có một điều khác rằng hôm đó tôi vội chạy ra ngoài vì sợ nhớ ra gần đến ngày mà trong tủ tôi chẳng còn cái nào dự trữ nữa. Khoác vội chiếc áo dạ bên ngoài bộ đồ ngủ ở nhà, vẫn chiếc dép tổ ong cũ tôi phi thẳng vào cửa hàng tự chọn và vô tình va phải vào người anh. Ngược mắt nhìn con người gần như đối diện, tôi chỉ nhẹ gật đầu rồi đi thẳng chẳng buồn nói tiếng nào vì trong người cơn đau mỗi đang khiến tôi vô cùng khó chịu. Lúc ra quầy thanh toán, chị bán hàng tinh tế tìm túi bóng tối màu cho tôi nhưng tiếc thay chẳng còn chiếc nào sót lại. Tôi chẳng thấy điều đó quan trọng gì hơn việc tôi muốn về phòng ngay bây giờ và nằm nghỉ. Tôi nhẹ nhàng mỉm cười với chị bán hàng “Thôi khỏi cần chị ơi!! Chị cứ cho em vào túi thường cũng được.” Chị bán hàng mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt vui vẻ rồi nói “Vậy em chịu khó giúp chị nhé!!”

....- Không vấn đề gì đâu chị, em về chị nhé!!

- À, ừ em về nhé!!

Và khi quay lưng ra khỏi cửa hàng tôi mới biết rằng chàng trai lúc nãy đã đứng bên cạnh tôi lúc nào chẳng hay biết nữa. Với tôi chẳng hề hấn gì, vì chuyện đó là một điều bình thường, tôi cũng chẳng còn trẻ để ngại ngùng gì với vấn đề thường xuyên ấy nữa.

Lần thứ hai tôi gặp anh, tôi lại là con người khác. Hôm đó công ty có tổ chức sự kiện cho một nhà đầu tư lớn vậy nên chắc chắn tôi phải biến mình trong những bộ cánh rườm rà, tôi lại đi những đôi cao gót và trưng bộ mặt giả tạo với những ông to bà lớn của đối tác. Và tôi lại đụng độ với anh, anh nhìn tôi và tất nhiên tôi mỉm cười tươi nhất có thể, chào anh trước mặt giám đốc và những đồng nghiệp bên công ty của tôi. Anh khẽ chau mày nhìn tôi khó hiểu rồi thì chúng tôi lướt qua nhau như những con người khác. Cuối ngày khi những ồn ào nào nhiệt đã trầm lắng, tôi mới bắt đầu dắt xe trở về, lúc này tôi vô cùng mệt mỏi, tôi thấy mắt mình chỉ muốn sụp xuống, đôi môi trở nên cứng đờ vì những nụ cười giả tạo và đôi chân đau nhức khi đứng trên giày cao gót quá nhiều. Tôi đội mũ bảo hiểm và toan nổ máy thì anh gọi tôi từ phía sau, tôi quay lại thì thấy anh trong bộ cánh trang nhã nhưng vô cùng sang trọng. Anh nhìn tôi rồi đưa tôi chiếc túi mình đã để quên lúc nãy, tôi có hơi bối rối nhưng nhanh chóng lấy lại khuôn mặt bình thường rồi nói lời cảm ơn. Đang xin phép để về thì tôi lại bị anh gọi lại, anh nhìn tôi khiến tôi cảm thấy có phần ngượng ngùng, tôi hỏi anh:

- Có việc gì nữa không anh??

Anh chẳng nói gì tiến lại gần tôi, cả lời nói và hành động dường như song song cùng lúc. “Em quên chưa cài dây nón bảo hiểm này...”

Khoảnh khắc đó tôi như quay cuồng trong mớ cảm xúc lẫn lộn nhau, tôi không kịp phản kháng thì bàn tay anh đã lùa qua lọn tóc rối và nhanh chóng thắt dây nón cho tôi. Thao tác vô cùng dứt khoát và nhanh gọn khiến tôi thấy mình như một bức tượng chẳng thể làm gì khác, khuôn mặt tôi nóng ran và dường như tôi hiểu nó đỏ lên như thế nào. Nhưng anh thì khác, khuôn mặt anh vẫn bình thường như không hề có chuyện gì xảy ra, lúc này anh mới bảo tôi:

- Thôi em về đi kéo muộn, cẩn thận nhé!

Những ánh đèn cao áp chiếu vào khuôn mặt tôi làm tôi bừng tỉnh, tôi chạy xe chậm chậm trên con đường đông đúc, những suy nghĩ cứ xô đẩy tôi làm tôi trong tâm trạng rối bời. Tôi không biết mình đã về phòng như nào trong khi cầm lái xe một cách vô thức ...và chúng tôi bắt đầu từ đó.

Anh là người chủ động trước với tôi, tuy nhiên tôi luôn giữ cho mình một thái độ nhất định. Tôi đã từng nhận thức được chuyện tình cảm của cô bạn thân vậy nên tôi luôn thận trọng trong những mối quan hệ như vậy. Đặc biệt là những con người như anh, anh không hẳn xấu nhưng anh quá chủ động sẽ khiến tôi có cảm giác không an toàn. Anh nói lời yêu tôi sau những cuộc điện thoại, những buổi đi dạo quanh khu vui chơi nhộn nhịp. Còn tôi, thứ tình cảm tôi dành cho anh thật khó diễn tả, tôi không ghét anh nhưng tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng con người của anh. Nếu ghét một ai đó tôi sẽ chẳng bao giờ đi sâu vào mối quan hệ với người đó, nhưng nếu tin anh tôi đã chẳng từ chối anh khi anh nhìn sâu vào mắt tôi và ngỏ lời yêu sâu đậm.

Anh chẳng bỏ cuộc khiến tôi ngạc nhiên, tôi nghĩ những người con trai chủ động quá mức sẽ rất dễ cả thèm chóng chán. Nhưng anh lại khác, anh bắt đầu quan tâm tôi nhiều hơn, anh còn để ý đến những thói son của tôi được dùng mỗi ngày với những cái cau mày khó hiểu. Tôi chỉ thấy anh cười với tôi khi thấy tôi đơn giản sau mỗi giờ làm. Tôi vẫn vậy nhưng tôi thấy mình bắt đầu có những sự thay đổi trong cảm xúc của mình, ít nhất tôi thấy thoải mái khi bên cạnh tôi, tôi có thể trò chuyện với anh một cách tự nhiên, có thể là tôi của những ngày xưa mà tôi đã bị thời gian che dấu.

Một ngày bình thường, anh hẹn tôi đi dạo, tôi đi bên cạnh anh nhỏ bé đến nhường nào; anh khẽ nắm lấy tay tôi và tôi cảm nhận được cái nắm tay đầy ấm áp, tôi để yên bàn tay mình trong lòng tay anh. Anh dắt tay tôi đi trong tiết trời mùa xuân êm dịu, rồi đột ngột anh quay sang tôi kéo tôi vào lòng như một cơn gió đầu mùa có chút ngông cuồng và nồng ấm.

Và anh lại ngỏ lời với tôi...

- Cho anh một cơ hội được chăm sóc em được không??

Tôi thấy tim mình đập mạnh, tôi sợ giây phút như bây giờ nó là một điều rất

khó để quyết định và nói một lời gì đó. Tôi ấp úng hỏi lại anh:

- Vì sao anh lại chọn em??

- ...em đừng dùng son môi đậm màu nữa được không??

Tôi ngạc nhiên.... “sao anh lại trả lời em bằng một câu hỏi như vậy?” Anh lại siết mạnh tôi vào lòng hơn...

- Chẳng phải em không thích son môi, chẳng phải em thích sự thoải mái??

- Sao anh biết, tôi ngạc nhiên thốt lên.

Anh buông lỏng tôi ra, nhìn rất sâu vào mắt tôi rồi mỉm cười, nụ cười khiến tim tôi tan chảy.

- Chẳng phải tự nhiên mà anh biết em thích dùng túi xách màu trắng, chẳng phải tự nhiên mà anh biết số điện thoại của em. Em không thắc mắc vì sao lần đó khi anh trả chiếc túi cho em, anh lại khẳng định rằng chiếc túi xách đó là của em chứ không phải của ai khác. Em có nhớ lần đầu em va vào anh ở cửa hàng tự chọn anh đã hạnh phúc đến như thế nào không?? Anh đã tìm em rất lâu, đã có những lúc dường như vô vọng để rồi tình cờ gặp lại em anh biết rằng lần này anh không thể mất em thêm lần nữa.

Tôi ngạc nhiên về câu trả lời của anh rồi hỏi anh trong sự sửng sốt cao độ:

- Anh từng biết em??

- Tất nhiên rồi, đồ ngốc! có thể trong em anh chưa bao giờ đặc biệt nhưng với anh em luôn là cô gái gốc gác, là cô gái khiến anh có thể tìm cho mình hai chữ bình yên trong những ngày u tối nhất. Bốn năm trước có quá nhiều biến cố ập đến trong cuộc đời của anh; quá chán nản anh quyết định rời khỏi thành phố bằng việc bắt tuyến xe bus đầu tiên mình sẽ gặp trong ngày; mặc kệ điều đó có thể dẫn anh tới chỗ nào chẳng nữa. Rồi anh dừng chân tại trường em, chưa bao giờ anh bất ngờ đến như vậy. Từ phố xá ồn ào và bon chen, anh đến với một ngoại thành Hà Nội nhẹ nhàng và sâu lắng. Anh như lạc vào thế giới khác, ở đó anh tìm thấy em...cô gái mặc chiếc áo phông vàng nhạt, khoác trên mình chiếc túi nhỏ xíu, bàn chân đi chiếc dép tổ ong quá cỡ,

miệng cười tươi, lí lắc và vô cùng nghịch ngợm. Em quậy quá thể làm anh chú ý, nhưng rồi em lại im lặng đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Và khi em nhìn anh cười, anh hiểu rằng mình cần một cô gái như vậy để tìm lại cho mình khoảng lặng bình yên trong dòng đời xô đẩy.

Rồi anh ngập ngừng hỏi tôi... “Có phải anh chưa đủ niềm tin cho em hai chữ an toàn...nhưng anh sẽ không từ bỏ miễn em đừng rời xa anh không???”

Lần này tôi hiểu mình nên làm gì để đưa ra một quyết định, nếu không phải bây giờ chắc lẽ sẽ chẳng bao giờ tôi tìm cho mình được một ai khác như vậy nữa.

Khi khi cơn gió đầu mùa mang theo mùi hương nồng nàn của tiết trời mùa xuân, tôi siết tay anh thật chặt và mỉm cười:

- Em sẽ vẫn ở đây và sẽ bên cạnh anh như bây giờ!!! Nhưng son môi, tôi ngập ngừng thắc mắc vì sao anh lại không thích son môi...

Không để tôi nói hết câu, anh xoa nhẹ đầu tôi như thể một đứa trẻ ngoan rồi tiếp lời:

Màu son môi sẽ biểu hiện cảm xúc của em, son càng đậm càng thể hiện những áp lực công việc mà em phải chịu đựng. Vậy nên, anh chỉ muốn thấy em như ngày xưa để em được là chính mình, được tự do làm những gì mình thích, được...

Chẳng để anh nói hết câu, tôi òa khóc ôm lấy anh, chỉ biết rằng ngay lúc đó những nỗi niềm của tôi như một dòng chảy được khơi thông và ào ạt tan biến, tôi chẳng cần mong gì lớn lao hơn nữa, tôi chỉ cần một ai đó hiểu tôi như vậy nghĩa là tôi đã tìm cho mình một nửa mảnh ghép sót lại cuối cùng.

Anh vỗ về tôi, thôi đừng khóc nữa, đồ ngốc này...anh vẫn ở đây mà!

Em không ngốc...ừ không nói em ngốc nữa nhưng mà này “Ngốc, anh yêu em!!!”